

DE UITVERKORENEN

15 juli 1960

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Gezien de gedachten van de wereld, vooral donderdag, is er slechts één onderwerp actueel. Vandaar, dat ik u wil spreken over:

DE UITVERKORENEN

Uitverkorenen - althans in eigen ogen - zijn er door de gehele menselijke geschiedenis geweest. Telkenmale weer horen wij van mensen, die een boodschap krijgen door een profeet, een geest, of misschien wel de Logos zelf, waardoor zij worden uitverkoren boven alle anderen en in geestelijk of stoffelijk opzicht een buitenkansje krijgen.

In de geschiedenis rond de Mont Blanc heeft u een dergelijk gebeuren in volle werking kunnen zien. Daarover hebben wij niet uitvoerig willen spreken, voor alles achter de rug was. Een nadruk leggen op dergelijke verschijnselen en profetieën brengt namelijk een groeiende spanning met zich, die uit kan groeien tot paniek. Men kan dan beter die dingen zoveel mogelijk negeren.

Je vraagt je toch wel eens af, hoe het nu komt, dat er steeds weer mensen blijken te zijn, die een einde van de wereld aankondigen. Vooral, omdat die mensen meestal gelijktijdig beweren, dat zij alleen de redding kennen en zich eigenlijk benoemen tot de Noach's van de nieuwe tijd. Aan te nemen, dat dit alles nu maar zonder meer dwaasheden zijn, lijkt ook weer overdreven. Wanneer wij deze mensen nader volgen, zo zullen wij naast enkele oplichters er velen vinden, die voor hun openbaringen, naam, reputatie en bezit op het spel zetten. Dit nu pleegt een mens nu niet voor niets te doen. Vandaar dat ik op deze avond met u wil spreken over de achtergronden van dergelijke boodschappen en de waan van uitverkiezing.

Allereerst is er natuurlijk de "boodschap". Soms meent men dan deze te vinden in een heilig boek als bv. de Bijbel. Wij kennen dan ook vele richtingen, die hun waan van uitverkiezing grondvesten op Bijbelse spreuken. Anderen hebben een bijzondere openbaring ontvangen, waaraan zij buiten of in de christenheid, de zekerheid menen te ontleen, dat zij boven allen uitverkoren zijn. Overigens valt op, dat men binnen het christendom daarbij vaak een beroep doet op de raadselachtige taal van het Boek der Openbaringen. Deze mensen doen dit niet alleen om nu eens interessant te zijn. Er moet voor hen wel degelijk een behoefte tot uitverkoren-zijn bestaan. Heel vaak, zo neem ik aan, zullen er werkelijk geestelijke krachten zijn, die een uitverkoren-zijn inderdaad mogelijk maken. Er is zeker niet altijd sprake van een illusie.

Wat gebeurt steeds weer? Een mens ontvangt een boodschap. Voorbeeld: "Indien jij niet meer drinkt, maar goed bent voor je medemensen, zul je uitverkoren worden en behoren tot het Koninkrijk Gods". Voor degene, die dit ontvangt, is dit geheel juist en waar. Voor deze zal het opgeven van het drinken een zelfoverwinning betekenen. Wanneer hij zich daarnaast met voldoende naastenliefde tot de mensheid wendt, zal hij wel degelijk de innerlijke gesteldheid kunnen bereiken, waarin de mens innerlijk een band met God ervaart. Dat is uiteindelijk hetgeen men onder het Koninkrijk Gods en de Uitverkiezing verstaat. Wat gebeurt nu. De mens wil niet alleen uitverkoren zijn. Hij begint zijn ervaringen op te schrijven en geeft een brochure uit, waarin staat, dat een ieder, die aan de door hem ontvangen regels geheel beantwoordt, uitverkoren zal zijn. Maar nu klopt het niet meer, want de regels gelden niet voor heel de wereld, maar voor die ene mens.

Wanneer God een verbond sluit met Noach, dan is dit niet een contract met de mensen zonder meer. God stelt een verbond tussen Zich en de mens in de zin van: "Mens, je kunt tot Mij komen. Indien je tot Mij komt, zo ben Ik met je en neem je op in Mijn rijk". Niet de massa, maar het gedrag van de eenling is steeds weer de aanleiding tot het verbond, dat steeds weer vernieuwd wordt met elk individu, ook al is de mogelijkheid tot een dergelijk verbond aan allen geopenbaard. Overall, waar de mens de persoonlijke openbaring tot een algemeen geldende openbaring tracht te maken, doet hij haar in waarde verminderen, waardoor zij voor anderen nooit de betekenis heeft van een absoluut verbonden zijn met God, of een werkelijke uitverkiezing.

Een tweede punt. Wij horen steeds weer spreken over Goddelijke liefde, over een rechtvaardige God. Daarnaast, dit geef ik graag toe, spreekt men vooral in de Oudheid ook wel van een toornige of wraakzuchtige God. Maar hoe kunnen wij verwachten, dat een rechtvaardige God - hoe toornig en wraakzuchtig Hij ook verder moge zijn - bepaalde mensen uitverkiest, zonder dat hiervoor een werkelijke reden aanwezig is? Die reden kan niet liggen in een leer alleen. Die moet wel gelegen zijn in de mens zelf. Uitverkiezing zonder dat het eigen streven van de mens daarbij het zwaarst weegt is niet aanvaardbaar, omdat God hierdoor wordt gemaakt tot een wispelturig heerschap, dat eerst wezens schept om vervolgens allen tot eeuwige ellende te verdoemen en alleen, met willekeur, enkelen uit te kiezen, om dezen in eeuwige heerlijkheid te doen leven. Dit is onaanvaardbaar.

Toch hongert de mens naar een uitverkoren zijn. Waarom? Omdat hij weet zelf niet boven het mens-zijn uit te kunnen komen. De mens durft het leven eigenlijk niet eens goed aan, hij kan niet tegen de wereld en haar moeilijkheden op. Hij voelt dan ook innerlijk wel, dat hij, zoals hij nu is, nooit zal kunnen beantwoorden aan hetgeen hij kent als de wetten Gods, of de door hem gekende regels der geestelijke bewustwording. De beproevingen, die hem worden opgelegd, kan hij als mens niet aanvaarden. Hij vindt ze te zwaar en wil ze niet dragen. In zijn verlangen desondanks iets eeuwig te bereiken, ziet hij het uitverkoren zijn als een heerlijke uitweg. Je hoeft dan immers zelf niets te doen? De Heer kiest, God spreekt, de Logos zelf vult de tekorten van de mens aan. Niet elke groep is geneigd bij een aanvaarden een verantwoording op het Goddelijke af te schuiven, zover te gaan als de groep op de Mont Blanc. Er zijn altijd weer groepen, die voor een dergelijk consequent denken en handelen een uitweg weten te vinden langs theologische redeneringen, of nog een zekere twijfel aan openbaringen toelaten, zo deze maar niet oud en schriftelijk vastgelegd zijn.

Altijd weer grijpt de mens naar een uitverkoren zijn, een boven anderen staan. Daarbij zoekt men niet naar eigen bereiken of verdienste, maar praat zich voor, dat een hogere macht dit in een absolute willekeur gedecreteerd heeft. Elke groepering, die een beroep doet op het instinct van de mens, te willen winnen zonder kosten of moeite, het begeren van de mens om uitverkoren te zijn, zal daarom bij de mensheid rijkelijk gehoor vinden. Misschien pijnlijk, maar waar.

Hoe komt men er toe bij een dergelijk geloof aan uitverkiezing de ondergang van de wereld aan te kondigen? In de eerste plaats valt ons op, dat de ondergang van de wereld steeds dan wordt aangekondigd, wanneer de mensheid - of een bepaalde groep - geen uitweg meer weet uit moeilijkheden. In de dagen van de felste Christenvervolgingen geloofden de oude Christenen, dat de wereld binnen enkele jaren zou vergaan, dan wel het 1000-jarig rijk zou beginnen. Toen de grote pest over het zuiden van Europa trok, waren er vele mensen, o.m. de flagellanten, die aankondigden, dat het einde van de wereld nabij was. Toen hongersnood, ziekte en politieke moeilijkheden het leven vooral op het platteland in Finland zeer hard maakten, was er iemand daar, die op overtuigende wijze aankondigde, dat het einde van de wereld zou komen. Met dergelijke voorbeelden kan ik nog een tijd voortgaan. Het zij voldoende hier vast te stellen, dat steeds een causaal verband is aan te tonen tussen de profetie omtrent het einde der wereld en de psychische toestand van de mensheid in de periode, waarin deze wordt gegeven.

Voor de moderne tijd houdt dit in, dat vele mensen meer dan normaal bang zijn voor alles, wat zich op het ogenblik in de wereld afspeelt. Men is bevreesd door de opwindende gebeurtenissen in Congo, door hetgeen zich afspeelt tussen Amerika en Rusland. Dit alles is toch alleen maar buitenkant. De mens voelt heel goed aan, dat binnen al deze zichtbare verschijnselen, nog

andere raderen zich wentelen, die hij niet begrijpen of overzien kan. Daarom vreest hij elk ogenblik voor een gewelddadige ontknoping met atoompaddingstoelen over heel de wereld, een vergiftigde mensheid, kortom, een gebeuren à la "On the Beach". In een dergelijke wereldtoestand is de mens geneigd elke aankondiging van het einde der wereld zonder meer te aanvaarden. Hij zal nog meer geneigd zijn de mogelijkheid aan een einde te ontkomen - vooral, wanneer daarbij nog wordt gesproken van een kleine en selecte groep - gaarne aanvaarden.

De mens van heden leeft in een wereld vol van moeilijkheden, waarvoor hij geen oplossing meer ziet. Zowel zijn religieuze gevoelens, als zijn zuiver stoffelijk denken en zijn rede, zien geen uitweg meer. Hij zou gaarne het leven in een vrediger wereld opnieuw beginnen. In de lopende vloed van de tijd is dit onmogelijk. Indien die wereld nu eens geheel uitgeblust zou worden, terwijl nog enkelen op de wereld overblijven, zou men de maatschappij kunnen bouwen, waarvan men droomt. De vernietiging van de wereld lijkt goed en redelijk in dit verband. Men wenst haar eigenlijk. Men komt er zo dan toe het einde van de wereld aan te kondigen.

De mens luistert misschien naar stemmen. Ik moet toegeven, dat in deze tijd in toenemende mate geestelijke stemmen zich aan de mensheid doen horen. De wereld verkeert in een stadium van verandering. Geestelijke krachten maken zich kenbaar en het laatste woord over de huidige situatie is zeker nog niet gesproken. Er gaat nog veel gebeuren. Géén ondergang van de wereld en zelfs géén wereldoorlog, naar wij menen, ook al zou die maar één dag duren. Wat wel gebeuren gaat: een omstelling van de menselijke denk- en handelwijze. Als een drukkende atmosfeer vóór een aardbeving, of de dreigende stilte vóór een storm de mens deze verschijnselen aan doen voelen, zo gevoelt een ieder in de vreemde omstandigheden van heden de waarschuwing aan. Er is een verandering op til.

Zonder geweld kan de mens zich deze verandering niet voorstellen. Hij kan zich niet voorstellen, dat zonder geweld mensen ooit zouden kunnen leren met andere mensen redelijk samen te gaan. Hij kan zich niet voorstellen, dat het verschil tussen een vrije democratie, een geleide democratie en een communistische maatschappij op een gegeven ogenblik niet meer belangrijk kunnen zijn. Men kan zich niet voorstellen, dat een vreedzame en voor allen bevredigende oplossing te vinden zou zijn voor de geschillen tussen Christenen en Christenen, of de verschillen tussen Christenen en andersdenkenden. Men kan zich geen vreedzaam samengaan der rassen indenken. De mens kan zich geen oplossing voorstellen voor de problemen van het ogenblik, men kan zich gewoon niet indenken, dat de haat vanuit de gebieden, die eens onder koloniaal bestuur hebben gestaan, ooit om zou kunnen slaan in begrip en welwillendheid. Kort gezegd, de mens kan zich klaarblijkelijk niet meer indenken, dat de mens uiteindelijk toch een redelijk en goed wezen is. Daarom denkt hij aan het einde van de wereld.

Toch lijkt het mij niet zo vreemd in de huidige tijd, zij het in enigszins beperkte zin, over uitverkorenen te spreken. Uitverkiezing is eigenlijk een ander woord voor "onmiddellijk contact met God hebben". Wanneer je nu je eigen gedachten daarin projecteert, meen je de stem Gods wel te verstaan, maar je projecteert daarin je eigen angsten en behoeften. Dan zul je er toe komen onder andere te verkondigen, dat de wereld op een bepaalde dag en een bepaald uur op een bepaalde wijze zal vergaan. Als reactie op je behoefte om hier buiten te blijven, zul je dan een redelijk voor jou aanvaardbare, maar vooral niet te onaangename omgeving trachten aan te duiden, waarin je met je volgelingen voor alle onaangenaamheden gespaard zult blijven.

Dat is natuurlijk dwaas. Maar moeten wij om deze dwaze interpretatie nu ook zeggen, dat de stem Gods dus niet spreekt? Zou het contact tussen mens en God daarom werkelijk onmogelijk zijn? Ik meen van niet. Ik ben er zelfs van overtuigd dat men tot dit contact met God steeds sterker kan en zal komen in deze dagen, ook al staat voor mij dit uitverkoren zijn dan niet in verband met een bepaald geloof, of het houden van bepaalde regels en wetten. Ik meen, dat de uitverkiezing alleen in verband staat met je eigen innerlijk. De uitverkorenen zijn niet mensen, die later verheven zullen worden. Wanneer men dit zegt toont men zijn onvermogen door tot later uit te stellen, wat men nu niet verwerkeltijken kan. De werkelijke uitverkorenen zijn zij, die nu, in hun huidige gedaante en toestand, een contact met God weten te vinden. In dit geval is er geen sprake van een Goddelijke willekeur. De uitverkiezing komt dan tot stand, omdat zij, die worden uitverkoren levende in en met de mensheid, maar boven al vóór de mensheid, God en Gods wet in zich erkennen en zo het Licht Gods als een kenbare waarde in zich gevoelen. Hun

handelen blijft dan een persoonlijk reageren op een Goddelijk bevel. Dit kan iedereen bereiken. Er is geen beperking van taal of tijd. Men kan deze status opeens bereiken, zomaar.

Indien men een eerste maal dit contact met God in zich ervaart, ontstaan weer nieuwe gevaren. Men voelt zich dan al snel de meerdere van alle anderen. Daarmee is men al weer verloren. Er zijn mensen, die een enkel woord uit de geest opvangen, waarop zij een gezicht trekken, waarop een aanspreker jaloers zou zijn en met grafstem een zachtzinnige-geestelijke wijsheid gaan verkondigen, die al snel tot kolder wordt. Je moet God verstaan, niét als een wet naar buiten toe, maar alleen als een taak in jezelf. Je mag geen verband gaan leggen tussen de innerlijke kracht en de wereld, zoals men die menselijk ziet, of de angst, die men daarin als mens ondergaat. Men mag zich zelfs niet afvragen, hoe of wat. Men dient in de eerste plaats God te aanvaarden.

Laat ons nu eens terugkeren tot het einde van de wereld en de groep op de Mont Blanc. Aangenomen, dat iemand werkelijk contact krijgt met een geest, een hoge geest, of zelfs met de onmiddellijke openbaring van God Zelf, dan kan hij daarmee natuurlijk reclame gaan maken en volgelingen gaan kweken. Hij zal anderen hun zelfstandigheid van handelen en denken daarmee trachten te ontnemen. Maar wat gebeurt er dan? Op het ogenblik, dat de mens, die de openbaring ontvangt, op grond daarvan ook maar enig gezag, of enige zeggingschap over anderen opeist, enige kracht zelfs, die een andere niet in gelijke mate zou kunnen bezitten, scheidt hij zich automatisch van God af. Je kunt niet gelijk één zijn met de kosmos en toch delen van die kosmos zien als pionnen, of, beneden je achten. Dat gaat niet.

Daaruit ontstaat dan, door een aan jezelf overgelaten zijn, de dwaasheid. Misschien beseft men al snel, dat dit dwaasheid is, maar men zal deze dwaasheid ten koste van alles door blijven zetten. Dan gaat het niet meer om een openbaring, maar om persoonlijk prestige. Dan kan men later misschien zeggen: "Ik heb het verkeerd verstaan". Maar men denkt er zelfs dan nog niet over na, hoe men het innerlijk contact kan herwinnen. Men houdt zich intens bezig met de vraag, hoe men het dwaze figuur, dat men geslagen heeft, kan redden. Daarmee isoleert men zich dan nog sterker t.o. de werkelijkheid.

Dit is meer persoonlijk bezien. Wij kunnen de zaak ook nog anders zien. Stel eens, dat de mensen op de Mont Blanc en de beroering, die zij in de wereld brachten, een soort waarschuwing inhoudt. Zie hen niet als een stel idioten, arme misleiden, of dwaze profeten, maar beschouw hen als "tekenen aan de wand". Zo bezien leert deze geschiedenis ons zeer veel. Klaarblijkelijk zijn er mensen, die alles, wat zij bezitten, prijs willen geven om redding te krijgen voor iets, wat in hun denken volgens hen dreigt. Dit geldt niet alleen voor Frankrijk of Italië, want het gaat niet alleen om dat betrekkelijk kleine groepje volgelingen. Er waren zeer veel toeristen naar de Mont Blanc gekomen om naar de dwazen te kijken, maar velen dachten in hun hart: "Wij blameren ons niet, maar als er werkelijk wat gebeurt, dan zijn wij veilig, want dan lopen wij even naar Le Refuge".

De verschijnselen vinden wij over heel de wereld. Zelfmoorden in Japan, daarnaast manifestaties. In Indië oproer en tempeldiensten. Zelfs in Nederland was sprake van een lichte angstpsychose en van enkele zelfmoorden, die men openlijk wel niet met de profetie in verband zal kunnen brengen, maar die daar toch uit voortvloeden. In Engeland dito dito. In de U.S.A. een opleven van een wereldondergangscultus, die overigens reeds langer bestaat.

Waarom dit alles? Is de mens dan zo bang voor al hetgeen hij zelf op deze wereld heeft mogen scheppen? Is hij zo bang voor de wetenschap, die hij heeft bereikt, dat hij liever de wereld ziet ondergaan, dan een strijd te aanvaarden met zelfgeschapen monsters uit papier en staal. Klaarblijkelijk is de mens van heden vaak geestelijk laf. Hij durft innerlijk de consequenties van de maatschappij, waarin hij leeft, niet meer aan. Dat is al de eerste les.

De tweede les: de sensatielust. Overal, in dag- en weekbladen, in radio en tv. heeft men gebruik gemaakt van deze eigenaardige profetie. Ongetwijfeld zal men dit een goed voorbeeld noemen van juiste en snelle reportage en berichtgeving. Men heeft klaarblijkelijk niet overwogen, hoe zeer dit alles aan zou slaan bij en inwerken op de massa. Hieruit wordt duidelijk, dat men op vele gezaghebbende plaatsen niet helemaal beseft, wat er eigenlijk onder de mensheid leeft. Er

is een steeds groter wordende kloof, tussen wat men voorlichting en waarheid noemt en hetgeen er in de volkeren leeft. Het is geen tijd meer om de waarheid enerzijds te verdoezelen en anderzijds een profetie over het einde van de wereld als een sensatie uit te buiten. Duidelijk is hier gebleken, hoe een dwaas uitbuiten van een op zich onbelangrijk incident wel eens verder gaande werkingen zou kunnen hebben dan men beoogt en zo de mensheid ten verderve zou kunnen voeren. Vooral in hogere regionen beseft men niet meer, hoe wanhopig angstig de mensheid en innerlijk vaak heel onbewust nu is.

Les drie. Hoe vreemd is het niet, dat de mensen zich, ondanks hun innerlijke paniek, met een zekere spot en onverschilligheid tegen dergelijke mededelingen verzetten. Vroeger zouden de kerken vol zijn gestroomd en zou men God hebben gesmeekt: "Indien het Uw wil is, Heer, laat het geschieden, maar zo het mogelijk is, laat deze beker aan ons voorbij gaan". Haast overal heeft men geloof gehecht, of tenminste getwijfeld aan de waarheid van dit bericht over een ondergang van de wereld. Toch horen wij slechts uit drie landen, dat daar godsdienstige bijeenkomsten met een dergelijk doel plaats hebben gevonden. Men durft klaarblijkelijk zelfs tegenover God niet toe te geven, dat men bang is en een wereldondergang mogelijk acht.

Wilt u overigens weten, hoe Nederland in hoofdzaak heeft gereageerd? Geloofd werd het bericht door enkelen, onrustig waren 6 van de 10 mensen. Men heeft de dag daarvoor wat beter gegeten en wat meer geld uitgegeven dan anders. Niet te veel, want de wereldondergang zou wel eens niet door kunnen gaan; maar toch voldoende om te kunnen zeggen: "Als de wereld dan vergaat, heb ik voor het einde toch een gezellige dag gehad". Elders zijn soortgelijke reacties opgevallen.

De moderne mens is klaarblijkelijk niet geneigd met zijn angsten en noden tot God te gaan. Hij zoekt eerder zo ver mogelijk zijn troost in het meer materiële. Hieruit blijkt, dat het materialisme op de wereld een zo grote omvang heeft aangenomen, dat voor menigeneen de geestelijke vooruitgang en zelfs het geestelijk zoeken, dat tot een mogelijk contact met het Goddelijke kan leiden, onmogelijk schijnt te zijn geworden, zelfs indien die mens vreest, dat zijn leven binnenkort ten einde zal lopen, of zijn wereld zal vergaan: een bittere les.

Er is nog meer. Er is ons in deze dagen meerdere malen gevraagd: wat denkt u van de voorspelling? Wij hebben gezegd, lach er eens om, neem het niet zo zwaar. Wij hebben eerlijk gezegd, dat het kolder is. Nu het vreemde: ofschoon voor velen deze voorspelling een geestelijke nood betekende, wilde of kon de paus hier geen troost geven en geen uitspraak doen. De wetenschap zweeg en verklaarde niet, dat de omschreven soort bom nog niet bestaat in bruikbare vorm. In de kerken en genootschappen wilde men er wel over praten, maar dan alleen, nadat de voorspelling onjuist was gebleken en om eigen voorstellingen te verdedigen. Dwaas genoeg zien enkele groeperingen in deze onjuiste voorspelling en de daaruit weer eens gebleken ondergangpsychose der mensen een aanleiding om luidkeels te adverteren: "Niet op deze dag zal de wereld vergaan, maar wel binnenkort: komt naar óns luisteren, dan zullen wij u vertellen, hoe en wanneer het dan wél gebeurt". Verdwazing, ook in godsdienstige kringen. Onbegrip voor de noden van velen, ook bij de hoogste leiders van godsdiensten... Overigens hoeft ons dit niet te verwonderen. In deze dagen kiest de mens dan misschien zijn leiders, maar hij zoekt de leiders, die beantwoorden aan zijn stoffelijk begeren, niet leiders voor zijn wezen, of volgens zijn weten. Vandaar, dat de mens voortdurend met de leiders van deze wereld in conflict komt, dan wel lusteloos voor enkele penningen, vele dingen, die hij onjuist vindt voorbij laat gaan.

In ieder geval geeft het gebeurde ons enkele lessen. In uw ogen zijn deze misschien niet zo belangrijk. In het Oude Testament staat het verhaal over Nebukadnezar. Deze zat aan een feestmaal. Ook hij wist misschien wel beter, ook hij was misschien innerlijk angstig, maar dat feestte en dat dronk hij weer weg. Volgens dit verhaal verscheen er tijdens een van die feesten een hand aan de muur, die schreef: Gewogen en te licht bevonden... ."Mene, Mene, Tekel, Upharsin. Zijn dingen zoals dit gebeuren, eigenlijk ook geen tekenen aan de wand? O, geen tekenen van een komende wereldondergang; Nebukadnezar werd immers ook niet door God opeens verzwolgen, of bedolven onder de wateren van een nieuwe zondvloed. Hij werd niet door hemelvuur verteerd. Maar diezelfde nacht, zo zegt het verhaal, drong het leger van zijn vijanden door tot in de stad.

In deze dagen staat er voor de mensheid een teken aan de wand: "Mens, het wordt laat." Niet, omdat je wereld onder zal gaan. De schone wereld met haar groene tuinen en blauwe wateren zal rond de zon blijven draaien, nog steeds een juweel van schoonheid, door God geschapen en met welbehagen gehecht in Zijn kroon. Maar jullie mensen, met je angsten, je haat, de maatschappij vol eigen belang en deftigheid, jullie, die de mensenrechten vaak verwaarlozen, maar vechten wilt over "gewichtige" vragen als de "toto", jullie praters vol van schijn-gewichtigheid, hebt de daad verloochend. Met je vele kerken, je leergangen op esoterisch gebied, hebben jullie de weg van de geest vergeten. Er staat een teken aan de wand. Nog is het alleen het eerste letterteken. Maar zo dadelijk kan er meer komen. De mensheid wordt gewogen. Dit is geen willekeur en heeft niets te maken met uitverkiezing. De mensheid staat op een punt, waar vele Goddelijke wetten in strijd kunnen komen met hetgeen de mens doet en goed acht. De werking van de Goddelijke wetten is langzaam. Zij werken langzaam, maar steeds sterker, naarmate de mens langer tegen die wetten ingaat, tot uiteindelijk de volle kracht van die wetten aan de mens gedemonstreerd wordt.

Tot nu toe zijn alleen de eerste verschijnselen er, verschijnselen als deze: angst voor een wereldondergang, deze rage om steeds intenser te leven. De kosmische wetten kunnen voor de mens van heden eenvoudig worden vertaald. De kosmische wetten eisen aanvaarding van de Goddelijke wil. Daarom, u zult geen angst hebben om te leven. Het leven is u door God gegeven en wordt u door God behouden. De wet zegt ook: In alle dingen rond u is slechts één ding werkelijk belangrijk: de kracht van het Licht, dat in u woont. Zij zegt u: Er is maar één weg naar vrijheid en waarheid. En deze weg is van den beginne in u gelegd. Deze weg is u door de Goddelijke wil getoond. Indien u deze weg niet wilt gaan, zo bindt gij uzelf aan chaos, want slechts in chaos is vernieuwing mogelijk. Wie weigert op te gaan in het Licht, zal tot vernieuwing worden gedwongen. Dat zijn kosmische wetten. Trek daar uw conclusies uit.

Wij zijn geen uitverkorenen in de zin van: alles wat aan de geest gelooft, zal ingaan in het Rijk van Licht, of behouden worden, indien de wereld vergaat. Maar allen hier kunnen uitverkorenen zijn, indien zij het de Goddelijke kracht mogelijk maken te verkiezen, want niet God kiest ons, maar wij moeten God kiezen. Dáarin ligt het probleem. Wanneer wij God in ons beseffen en in die God leren vertrouwen, is ons niets onmogelijk. Niets! Dan zien de blinden, spreken de stemmen, wandelen de lammen. Wanneer wij in ons het vaste vertrouwen op God hebben en tevens in óns de vaste wil kennen, de wil van die God uit te voeren naar beste kunnen en weten, dan treft ons niets meer. Dan mag de wereld onderworpen worden aan steeds grotere onlusten, of zelfs zwaardere beproevingen, dan mag deze wereld langzaam maar onophoudelijk een nieuwe gestalte aannemen. Er zal ons dan geen haar op het hoofd gekrenkt worden. Niet omdat wij zo goed en braaf zijn, of buiten alle verdienste uitverkoren zijn, maar omdat wij door onze taakaanvaarding deel zijn geworden van de vernieuwing.

Een ondergaan van de wereld is niet meer dan een kwade droom. Wat wel vergaat is de tijd en deze vergaat betrekkelijk snel. Er komen veranderingen op deze wereld. God wil die veranderingen. Daarop komt alles neer. De vraag is nu: Wat wilt ú? Gods wil zal worden vervuld, dat is wel zeker. Maar of u zich daarvan bewust zal zijn of niet, is uw zaak. Of u in vrede en kracht één wilt zijn met hetgeen door de Goddelijke wil tot stand komt, of uw eigen wegen wilt gaan, is gans uw eigen keuze. Indien u de kracht en leiding wilt aanvaarden, die God u geeft, maar toch ook weer zelfstandig leven en streven, bovenal uzelf onthoudende van zelf-verheerlijking - en voorkomen, dat u tot schertsfiguur wordt, omdat u onbewust anderen misleidt - let dan op de kracht in u. Want indien gij spreken moet, zó worden u de woorden gegeven. Al zoudt gij willen zwijgen, toch zult gij spreken. Maar zolang u de dwang niet is opgelegd te spreken, wees voorzichtig met uw woorden. De daad is de uwe; zo u gezegd wordt te doen, doe zo goed, als u kunt. Maar wordt u niet gezegd, wat te doen, wees voorzichtig met uw woorden, pas steeds weer uw handelen zo goed en verantwoord mogelijk aan, aan hetgeen gij erkent van het Licht. Bedenk, dat de mens voor eigen leven een grote aansprakelijkheid draagt. Geen stemmen en geen wereldondergang kunnen hem daarvan ontheffen.

Mogelijk komt het leven op deze wereld eens in de toekomst ten einde, maar zelfs dan gaat het leven zelf verder zonder grote veranderingen, zeker zonder een plotselinge vrijspraak van verantwoordelijkheden en kwijtschelding van niet vervulde plichten. Het leven gaat steeds

verder, ongeacht dood of verandering. De kern ervan blijft steeds een productief maken van het contact, dat je met je God hebt gevonden. Want dit is de zin van het leven, dat steeds verder gaat en alleen volgens Gods wil en Gods wezen eens zijn einde zal vinden, al kennen wij dit einde niet.

Vraag: Die meneer op de Mont Blanc heeft verklaard spiritist te zijn en zijn boodschap uit de geest ontvangen te hebben.

Antwoord: Dit is niet helemaal waar. Letterlijk verklaart hij spiritist te zijn en in een persoonlijk contact met de Logos - de scheppende Godheid - te staan, die hem dag en uur genoemd zou hebben. Een afschuwelijk misverstand dit laatste. Het is de vergissing, neen, het zelfbedrog van een mens, die zich ten koste van alles uitverkoren wil weten boven anderen. Geloof mij, er zijn meer mensen - misschien zelfs hier aanwezig - die het buitengewoon belangrijk vinden te kunnen zeggen, dat de hoogste Meester of God Zelf tot hen gesproken heeft, of in ieder geval Jezus Zich aan hen heeft vertoond, en tot hen heeft gesproken.

Dergelijke krachten spreken niet onder hun eigen naam en tonen zich slechts aan degenen, die rijp genoeg zijn om te zwijgen over hun ervaringen. Wanneer een mens contact zou krijgen met de Logos, kan er geen sprake meer zijn van woorden, zeker niet van woorden, die uur en dag weergeven. Dan is er alleen maar een weten, dat heel wat verder gaat, dan de op zich wat kleine vlucht naar de Mont Blanc. Wanneer een Grootmeester Zich op aarde openbaart, zal ook deze zijn naam aan niet-ingewijden niet noemen. Misschien zult u iets kunnen proeven van zijn aura, van de sfeer, die hij met zich brengt. Even zult u geroerd zijn en denken, dit is een wonder. Dat alles gaat weer voorbij. Vraag niet wie, wat en hoe. Dat is de fout van de meeste mensen. Zoek niet naar gezag, want geestelijk gezag is anders dan stoffelijk gezag, zodat je steeds weer mis verstaat en steeds weer verkeerde conclusies trekt.

Wanneer God Zich werkelijk openbaart, openbaart Hij Zich aan de mens zeker niet in woorden. Hij openbaart zich aan mensen in een taak. Die taak zal nooit een taak zijn, waarbij men anderen maar zo en zonder meer mee moet nemen. Zeker in deze dagen zal die taak geheel anders liggen.

Ik mag u helaas niet te veel zeggen over de komende tijden. Ik kan u alleen verzekeren, dat degenen, die in de zin van mijn toespraak uitverkoren zijn, doordat zij een contact met hogere krachten mochten aanvaarden, in die dagen zullen weten, wat zij moeten doen. Het zal hen in deze tijden niet gegeven zijn anderen te leiden. Het is God Zelf, Die de wereld nu leidt, Zelf en door de krachten, die men geesten of engelen noemt. De mens heeft een taak en zal helpen. Hij zal dáár zijn, waar zijn hulp nodig is. Hij zal de kracht bezitten, die noodzakelijk is, om alles te volbrengen, wat gedaan moet worden. De tijd van woorden is voorbij, de tijd van het persoonlijk innerlijk beleven en de daad is aangebroken. Vandaar het afschuwelijk misverstand.

Overigens heeft u gelijk. Het is verschrikkelijk, dat een mogelijke waarschuwing door dergelijke profeten tot een aanfluiting wordt gemaakt. In openbaringen vinden wij voor dergelijke verschijnselen een verklaring: "Er zullen in die dagen vele valse profeten zijn, die zeggen de waarheid te verkondigen. Zij dienen niet de Schepper, maar de antichrist". Zonder mij op het terrein van godsdienst en bijbeluitleg te begeven wil ik nog opmerken, dat op het ogenblik, dat de mens alleen voor zich, of voor een bepaalde groep, gaat denken en streven, hij in dienst staat van de antichrist. Want de Christusgeest is de liefdesgeest Gods, Die al en ieder tracht te helpen en steeds weer Zichzelf opoffert om zo anderen te helpen. Dus de Christusgeest kan Zich nooit openbaren in iemand of een groep, die zich allereerst onttrekt aan de komende moeilijkheden, om dan later vanuit de hoogten af te dalen en, wanneer het convenieert, even te zien, of er misschien nog hulp aan anderen te geven valt.

Vraag: Hoe dit te rijmen met de uittocht van de magiërs uit Atlantis? Zij gingen toch ook met een groep?

Antwoord: De witmagiërs van Atlantis zijn inderdaad weggetrokken uit het gedoemde gebied, maar tot het laatste ogenblik, de ondergang zelf, zijn zij gebleven, die voor de mensheid noodzakelijk waren. Daarvan weet de wereld weinig of niets. Overigens komt dit op de komende discussieavond uitvoeriger ter sprake. Voor heden volsta ik u erop te wijzen, dat door die uittocht waardevolle kennis en middelen werden behouden, die op een andere wijze onmogelijk

behouden konden worden. Géén ogenblik heeft men zich aan de heersende verplichtingen onttrokken. Bedenk, dat men heen kan gaan, wanneer men niet gewenst is. Zelfs Jezus leert dit Zijn volgelingen. Dan, waar men mogelijkerwijze helpen kan, is men verplicht te blijven. Wat Atlantis in die dagen zocht, was slechts zelden de raad van een witmagiër.

Nog een onderwerpje?

VERLANGEN NAAR GEBORGENHEID

Dit komt voort uit een onbewust gevoel van minderwaardigheid of onvolkomenheid, dat de doorsnee mens heeft. De mens wordt in de wereld gezet, zonder dat hij in stoffelijke zin daarom zelf gevraagd heeft. Geestelijk gezien is hij uit dringende noodzaak geïncarneerd en heeft daarbij een zekere vrijheid van keuze, die wel voor de minder bewusten beperkt is, zodat wij ook hier eigenlijk wel mogen spreken van een dwang door omstandigheden.

In de prenatale periode zijn lichaam en geest perfect behoed. Zij worden in ieder geval van buitenaf gevoed en leven zonder direct contact met de wereld. Dit veroorzaakt een verwaandheid, waarbij men zich het middelpunt van het Al waant. De vrucht voelt zich de meester van de boom, die haar draagt. De komst in de wereld betekent reeds een verlies van deze geborgenheid en heerschappij. In het begin is het leven op de wereld ook nog wel aanvaardbaar en plezierig. In de periode, dat de jonge mens leert de wereld te hanteren en zichzelf te bewegen, zijn er altijd wel weer wezens, waarop men een beroep kan doen. Men is klein en heeft daardoor het recht op een zekere geborgenheid. Hoe meer men op zichzelf wordt aangewezen, hoe moeilijker het wordt geheel van jezelf zeker te blijven. Vandaar, dat de doorsnee mens, die eenmaal met het leven is geconfronteerd, innerlijk de wens koestert: "Was ik maar klein gebleven". Want hij heeft een angst te falen in de ogen van anderen. Dit komt voort uit een tweestrijdigheid, die waarschijnlijk ten dele nog tot de dierlijke periode van de mens is terug te voeren. Het dier wordt geleefd door zijn begeren. Begeren en verantwoordelijkheid zijn bij het dier één en vloeien onmiddellijk uit elkaar voort. De hengst, die de kudde leidt, vecht om dit leiderschap te behouden. Het is zijn aard te leiden en zo ervaart hij het als een voorrecht de verantwoordelijkheid voor de kudde te mogen dragen.

In het menselijke leven is het wat anders: de mens krijgt, via onderricht en godsdienst, vele verantwoordelijkheden opgelegd, die geheel tegen zijn aard, zijn dierlijk wezen, ingaan. Hijzelf wordt gehinderd door de vele hem opgelegde voorschriften, die hem een vrij en zelfstandig leven onmogelijk maken, zonder dat zij voor zijn begrip veel zin hebben. Dit bevordert een gevoel van onzelfstandigheid en moedigt het ontstaan van schuldgevoelens aan. Men voelt zich onvolkomen. Men ontnemt de mens vaak het recht te zeggen: "Ik als mens beteken door mijn eigen aard en kracht iets... ." De doorsnee mens wil daarom de verantwoordelijkheid voor eigen leven niet meer dragen. Hij wil zeker wel braaf zijn, maar dan moeten anderen hem maar precies vertellen hoe. Hij wil goed zijn, maar anderen moeten hem vertellen, hoe, en zo de feitelijke verantwoordelijkheid op zich nemen. Enerzijds wil de mens geheel in de wereld opgaan, zonder daarvoor ook maar enige grote verantwoordelijkheid te aanvaarden. Anderzijds eist hij de vrijheid om eigen gedachten en daden te hebben en een leven te voeren naar eigen inzicht. Hierin zit nu de oorzaak.

De mens verlangt naar geborgenheid. Dat is zeker. De mens verlangt een geborgenheid in een kracht, die hem enerzijds van alle verantwoordelijkheden zal ontheffen en voor alle gevolgen van fouten zal behoeden, terwijl hij anderzijds die kracht, waarin hij geborgen is, wil beheersen. Dit is een onmogelijkheid. Het verlangen naar geborgenheid is dan ook voor de doorsnee mens een zoeken naar het onmogelijke. Voorbeeld: een vrouw zoekt vaak geborgenheid in het huwelijk. Zij zoekt daarbij in deze dagen geen geborgenheid, die tevens een onderdanigheid inhoudt. Zij wenst vaak niets van zichzelf prijs te geven en wil enerzijds zich beschermd, verzorgd en vertroeteld weten, terwijl zij aan de andere zijde haar eigen wil steeds weer en geheel verwerkelijk wil zien. Hoe meer de vrouw in de wereld bereikt, hoe sterker deze trek naar voren komt. Vandaar, dat wij bij de topklassen veel meer echtscheidingen zullen zien dan bij de lagere standen. In de lagere standen is de vrouw niet zozeer overtuigd van haar eigen

recht en vermogen de juiste geborgenheid te kunnen vinden. Vandaar, dat bij de lagere standen een wederkerige aanpassing van echtgenoten meer voorkomt. Ook de man in deze milieus wordt teveel door anderen overheerst om geheel van eigen mogelijkheden en grootheid overtuigd te zijn.

Waar de geborgenheid op aarde niet te vinden blijkt, zoekt men uiteindelijk vaak naar dit geborgen zijn bij God. Maar God als werkelijk wezen staat vaak te ver weg van de mens. Vandaar dat men de geborgenheid zoekt in leerstellingen, die meer redelijk en begrijpelijk schijnen bij menselijke leraren, die soms na hun dood tot afgoden worden, dan wel in geestelijke meesters, die dichter bij het begripsvermogen van de mensen staan. Ook daar komt men uiteindelijk bedrogen uit. Want in deze zin kan alleen een geborgenheid verkregen worden, wanneer de mens het dierlijke element in zijn wezen geheel terzijde weet te stellen. Een waarlijk geborgen zijn in de geest kan alleen gevonden worden, wanneer men geen rekening meer houdt met eigen wensen, geleerde regeltjes, of menselijke wetten, doch steeds zich wijdt aan de vervulling van hetgeen uit de kosmos op de mens toekomt.

Wat dit laatste betreft wil ik wijzen op een eigenaardig verschijnsel: zodra je de geestelijke geborgenheid geheel hebt aanvaard, wordt zij feitelijk overbodig. Dan heeft men in zich een zekerheid gekregen, waardoor men anderen de geborgenheid kan bieden, die men oorspronkelijk zelf nastreefde. Geborgenheid geeft ons dan ook niet alleen een psychologisch probleem, maar daarnaast wel degelijk het probleem van contact met "het andere". Of wij dit andere nu God noemen, of een andere naam geven, is niet belangrijk. In het zoeken naar geborgenheid zoekt de mens contact met iets, wat voor hem onbereikbaar lijkt. Men meent niet waardig, niet in staat te zijn om werkelijk het gezochte te bereiken. Men zoekt daarom een geborgenheid en men tracht de verantwoordelijkheid in het leven op anderen af te schuiven.

Een mens die helemaal en ook innerlijk overtuigd is, dat hij zijn eigen weg in het leven kan vinden, zal geen geborgenheid verlangen. Zo iemand heeft dan ook meestal bezwaren tegen alle maatregelen, die een grotere, niet uit het Ik komende zekerheid trachten te geven, zoals sociale verzekeringen e.d. Deze zal steeds weer zeggen: laat mij mijn eigen weg gaan. Ik verlang van de wereld niet meer, dan dat zij mij mijn eigen weg laat gaan, mij mijn geld laat verdienen en uitgeven, zoals ik het zelf nodig vind. Dat is de man met innerlijke zekerheid. Het grootste deel van de mensen stelt: ik ben niet meer zeker genoeg van mijzelf. Ik durf geen risico's en verantwoording te nemen. Geef mij geborgenheid... Daardoor komt de mens tot die vreemde houding, waarbij hij enerzijds het gezag, de regering, steeds minder gunt van zijn eigen arbeid en loon, maar anderzijds van diezelfde regering steeds meer een aanvaarden van aansprakelijkheid voor hem verlangt zonder daarvoor ook maar iets terug te willen geven.

Dit verschijnsel ziet u op het ogenblik overal. Want in deze tijd is het zich tegen het leven niet opgewassen gevoelen een algemeen verschijnsel, waardoor een groot deel van de mensen naar een vorm van zekerheid verlangt, die in feite niet meer is dan het hervinden van een embryonale status te midden van de maatschappij. Degenen, die het leven aandurven, zullen gelijktijdig deze zekerheid aan anderen kunnen geven en voor zich deze niet begeren. I.p.v. de honger naar geborgenheid zal de rijpe mens een innerlijk weten en een innerlijke kracht bezitten. Pijnlijk? Ach ja, men zou zo graag zijn honger naar geborgenheid en zelfs het recht op geborgenheid willen verdedigen, maar dat kunt u niet, omdat u al te wel beseft, dat het zoeken naar geborgenheid in feite niet veel anders is dan een toegeven van het innerlijk aangevoelde falen in het leven. Niemand geeft gaarne toe, dat hij in het leven faalt. Men weet immers van binnen heel wel, dat men eigenlijk helemaal niet hoeft te falen, doch is meestal te lui, te bang, of te beperkt om te slagen.

Verbind dit alles nu eens met hetgeen ik in de eerste lezing heb gezegd omtrent het God zoeken in jezelf. Wanneer je de taak, die God je geeft, aanvaardt, kun je putten uit een onmetelijke kracht. Geborgenheid wordt onnodig op het ogenblik, dat je je voorneemt al hetgeen binnen het Goddelijke werd erkend, ook in de stof uit te dragen. In plaats van de noodzaak geborgenheid te zoeken, heeft men dan een gevoel van toebehoren, of eenheid met de kosmos. Hierin hoeft men geen verbergen van het Ik meer na te streven, omdat men harmonisch met de waarden van het Al kan leven. Mijn raad aan u allen is dus: zo u al hunkert naar een niet meer bereikbare geborgenheid, tracht dan niet het onmogelijke te bereiken door zelfbedrog e.d., maar tracht in

de plaats daarvan harmonie te vinden. Deze harmonie zal u ongetwijfeld beter dienen dan de grootste geborgenheid, die u in het leven ooit gegeven kan worden.

Vraag: Degene, die zo denkt, staat sterk. Maar moet hij niet juist dan de geborgenheid voor anderen zoeken en hen helpen?

Antwoord: Indien men u om hulp vraagt, en u bent ook maar enigszins in staat deze te geven, zo bent u verplicht naar beste kunnen en weten, hulp te verlenen. Het is u verboden anderen tegen hun wil te helpen, want ook anderen zijn vrij om hun eigen weg te gaan. Daarom dient men zeer voorzichtig te zijn, wanneer men ongevraagd hulp zou willen geven. Indien men niet om uw hulp vraagt, mag u natuurlijk kenbaar maken, dat u denkt te kunnen helpen.

Vraag: Sprekende over de Staat, meende u, dat men geen hulp daarvan zou verlangen, wanneer men sterk staat. Moet er dan niet op aangedrongen worden, dat de Staat dit voor zwakkeren wel doet?

Antwoord: Ik heb dit als voorbeeld aangehaald. Ik geef u graag toe, dat iemand, die werkelijk voor zich sterk staat, als deel van zijn leven en plicht er op aan zal dringen, dat de Staat voor de zwakkeren in het hoogst noodzakelijke zal voorzien, maar ook niet meer dan dit. Vergeet niet, dat door de schijnbare geborgenheid, die wij binnen de Staat scheppen, wij i.p.v. het geestelijke en stoffelijk herstel, dat wij toch voor de anderen begeren, feitelijk een steeds grotere onzelfstandigheid en zwakte scheppen. Juist degene, die in zich de kracht tot zelfstandig leven en werken bezit, zal bemerken, dat hulp noodzakelijk kan zijn, maar dat het bieden van een absolute geborgenheid betekent de zielen van anderen doden! Zie dit niet als een kritiek op hetgeen men in alle eerlijkheid staatkundig tracht te doen, maar zie het als een geestelijk commentaar op de werkelijke betekenis van een te grote zekerheid en geborgenheid in het leven.

Vraag: Hoe moet je dit bij de opvoeding bepalen?

Antwoord: Het kind heeft behoefte aan geborgenheid. Het dient reeds vroeg te beseffen, dat aan de geborgenheid ook een reeks van verplichtingen en beperkingen van eigen wil en vrijheid vast zit. De doorsnee ouder zal zijn kind de geborgenheid willen geven, maar van het kind slechts aarzelend de onderwerping eisen, die toch met het begrip "geborgen zijn" verbonden is. Bescherming en hulp, die geen feitelijke geborgenheid meer is, omdat het gezag daarin ontbreekt, voert bij kinderen tot een verwildering, zonder dat het kind een innerlijke zekerheid kan gewinnen. Voor de ouders zullen daardoor steeds grotere teleurstellingen ontstaan. Verder dient de geborgenheid door de ouders niet, zolang het kind leeft, geboden worden, ook al zal het gevoel voor het kind gelijk blijven. Absolute geborgenheid en daarmee ook het absolute gezag mogen alleen gehandhaafd worden tot het kind geestelijk en stoffelijk in staat is eigen vleugels te proberen. Vanaf het ogenblik, dat het kind in staat is de consequenties van eigen daden in het leven ook maar enigszins te beseffen, zal het zelf de gevolgen daarvan ook moeten aanvaarden. De ouders hebben hier geen recht meer zich beschermend tussen kind en wereld te stellen, zolang er geen sprake is van kennelijk en groot onrecht. Dit houdt in, dat bepaalde vrijheden voor het kind reeds dienen te bestaan rond het 12e à 14e jaar, waar het dan reeds voldoende van de consequenties kan begrijpen. Die vrijheid zal steeds toenemen en volkomen moeten zijn rond het 21e jaar. De gebondenheid door liefde tussen ouders en kind kan dan behouden blijven en zal vaak sterker zijn dan waar de ouders teveel het leven van hun kinderen willen blijven beheersen.

Voorbeeld: de vraag is niet, hoe volgens mij het kind zich juist nu heeft te gedragen, maar wel welke vaste regels van gedrag etc., gelden in mijn huis.

Verder dient men zich steeds weer af te vragen in hoever dit kind in staat is de maatschappij te begrijpen en te aanvaarden, hoever kan ik het dus zijn eigen wegen laten gaan en het voor zich en volgens eigen inzichten laten zoeken, leven en strijden. In de praktijk blijkt, dat ouders, die hun kinderen geborgenheid trachten te bieden, wanneer zij reeds volwassen zijn, daarmee de kinderen zeker geen dienst bewijzen, maar hen maken tot slappe mensen, die voortdurend zich ongelukkig maken, terwijl zij de gevolgen van hun fouten steeds weer op anderen af trachten te schuiven. Voor het kind is geborgenheid goed, mits alleen waar noodzakelijk en in beperkte mate gegeven. Maar evenals het jonge dier is ook de jonge mens op een gegeven ogenblik rijp om voor zich te gaan jagen en leven. Wanneer die tijd komt, laten de dieren blijken: zorg dan nu

ook maar voor jezelf... De geestelijke band tussen ouders en kind gaat bij mensen natuurlijk veel verder dan dit. Toch zal men de stoffelijke regel van de natuur daarom nog niet helemaal buiten acht moeten laten.

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

Op het gevaar af, dat u mij kinderachtig vindt, zou ik eens het A B C na willen gaan in esoterische zin.

A: De Algeest, Die alles doordringt. De kracht van je leven, de stem, die steeds weerklinkt in je wezen. De Algeest is de kracht die alle vreten bant, het heelal omspant en toch reeds binnen het Ik kan worden erkend.

B: Bewustwording. Het zoeken naar Licht om het innerlijk duister, dat je vreest, te verdrijven. Leren, dat het Ik meer is dan weten en begrijpen. Bewustwording wil zeggen, het Ik leren beseffen, zoals het is: een deel van Goddelijke kracht, deel van de geopenbaarde Schepping, altijd, zowel in de nacht, die de mens "dood" noemt, als in de dag van het leven, onveranderlijk in alle tijden van chaos tot einde.

C: Christus. De Goddelijke liefde, geopenbaard in de harten van de mensen en in de gedaante van Gezondene. Datgene, wat ons de weg toont, die wij moeten gaan om bewuster te worden en intenser te begrijpen, hoe goed God is en met ons is, hoe God ons voert tot Zijn volmaaktheid.

D: Dood. Het leven, van het leven gescheiden door een grens, die door mensen slechts zelden tijdens het leven overschreden wordt. Het heden, geopenbaard in de volheid van de Schepping, doch afgesloten van de stoffelijke gebondenheid, waarin de mens geheel meent te zijn, doch slechts ten dele uit kan drukken, wat hij is.

E: Eerlijkheid: een nalaten, jezelf te bedriegen en daardoor in staat zijn jezelf te beseffen. Nalaten ook de wereld te bedriegen, waardoor je in staat zult zijn je wezen in de wereld uit te drukken, zoals het werkelijk is. Eerlijkheid is de weg, langs welke wij sneller geestelijk verder kunnen komen, omdat alleen de mens, die eerlijk is, de Goddelijke waarheid aan kan voelen en de richtlijnen kan vinden, om verder naar deze waarheid te streven.

F: Flinkheid. Steeds op de problemen af durven gaan en ze nooit ontwijken. De verantwoordelijkheden, die je hebt in het leven, ook inderdaad zelf dragen. Flinkheid wil ook zelfs zeggen: wanneer je weet, wat je wilt, ook zorgen, dat je krijgt, wat je wilt. Dit is belangrijk, want, alleen de mens, die steeds recht op de problemen af durft gaan, zal alles kunnen volbrengen, wat voor hem/haar geestelijke of stoffelijk als taak is weggelegd. Slechts een mens die deze taken vervult, kan tevreden het stoffelijk leven verlaten om in een geestelijk leven verder te gaan zonder noodzaak tot terugkeren.

G. God. Het Onkenbare, Dat wij aanvoelen, maar niet beseffen. God is een persoonlijkheid, Die wij ons niet voor kunnen stellen, omdat Hij zo alomvattend is. God is het Alpha en Omega van al het zijnde, maar voor ons helaas vaak datgene, waarop wij ons alleen beroepen indien wij geen uitweg meer weten, een soort nooddeur, terwijl Hij ook voor de mens het begin en het einde van alle dingen zou moeten zijn.

H. Heelal. De binding van alle sterren tezamen, in een eindige en toch oneindige ruimte, samengevat met alle sferen en alle bewustzijn, uitdrukking van het deel van de Godheid, Dat binnen het heelal is geopenbaard, op elk vlak en in elke tijd.

I. Inzicht. Het begrijpen van de dingen en doorzien van de dingen, waardoor zij niet alleen in de uiterlijke vorm, maar ook in inhoud en betekenis - zoals deze voor het Ik bestaat - worden vastgelegd, gebruikt en geregistreerd. Inzicht is de eigenschap, waardoor de mens het totaal van het scheppende kan beseffen in zichzelf en komt tot zelfkennis.

J. Jezus. De Leraar, Die in leven en sterven de mensheid een weg getoond heeft, die een ieder kan gaan, (indien hij de moed heeft zelf deze weg te betreden, i.p.v. zich te beroepen op Jezus en de genade, om zich zo de weg te besparen) en komen kan tot het Koninkrijk der Hemelen.

K. Kronos. God van de tijd, eeuwige vloed van gebeurtenissen, die in God één en gelijktijdig is, maar zich aan mens en geest toont als keten van gebeuren, die beleven mogelijk maakt, begrip verschaft en in het Ik langzaam maar zeker het begrip van de Goddelijke werkelijkheid doet ontstaan. Tijd is een verschijnsel, dat voortvloeit uit beweging en massa, uit bewustzijn en denken. In zich Niet-zijnde is dit Niets in de kosmos het middel, waardoor ons eigen wezen ons wordt geopenbaard. Door de kennis van eigen wezen komen wij tot het kennen van het Al en de Schepping Zelf.

L. Leven. Het bestaan, dat blijmoedig dient te worden aanvaard. Leven is: bestaan in daden. Waar in het leven de daad steeds achterwege blijft, durf ik van leven niet meer te spreken. Dan blijft slechts een somber zijn, dat de mens noch geestelijk noch stoffelijk ooit verder kan brengen. Leven is de daad, het werkzaam zijn en het volbrengen volgens beste weten en kunnen. Hierdoor toont men zichzelf het eigen wezen en men maakt zijn bestaan deel van het werkelijke leven, dat de openbaring is van de Algeest.

M. Mens. Mens, geest gevangen in de stof, vol van verwaandheid en strevende naar waan. Wezen, dat in de waan van het menselijke Zijn soms toch de werkelijkheid kan erkennen en daardoor meer is dan dier, soms zelfs meer dan engel. Want, zijnde deel van God en vervullende de wil Gods, verheft zich dat, wat mens heette tot boven de sterren en mag het één zijn met de Lichtende kracht.

N. Niets. Het voor ons niet kenbare, waarin alle verschijnselen voor ons zijn opgehouden en alle tegendelen zich in elkaar hebben opgelost. Symbool van de vrede, waarin de Schepper woont. Symbool ook van de geestelijke werelden, waarin wij wonen, maar die wij nog niet erkennen, waardoor zij ons zijn als niets. Uit het nu voor ons bestaande Niets zal ons eens de volheid van ons Zijn worden geopenbaard.

O. Openbaring. In de meeste gevallen de waan van de mens, dat hetgeen hij niet begrijpt, uit andere dan menselijke bronnen stamt. Zo wordt openbaring tot zelfmisleiding. Wanneer de mens innerlijk een openbaring ondergaat, is er sprake van een kennen van het Lichtende, een ontvangen van kracht en een innerlijk weten, dat de mens voortstuwt tot de uiterste bereiking, die voor de mens mogelijk is.

P. Paradijs. Het wandelen met God en één zijns met God, dat niet eens op een vaste plaats in de wereld heeft gelegen, maar ook nu nog sluimert in de harten der mensen, want een ieder, die voldoende gelooft in Zijn God en beseft, hoe deze God met hem is, zal innerlijk met die God door het leven gaan. Zo ziet hij de wereld in haar ware gedaante, ervarende, wat zij hem biedt, niet als bitterheid, doch als een vreugde, waar hij het doel erkent, dat in alle gebeuren gelegen is.

Q. Quadraat. Vroeger werd dit zo geschreven. Vierkant dus. Iets, wat zichzelf in alle afmetingen gelijk weerspiegelt. Dit leert ons, dat geestelijke bewustwording niets anders is dan het kwadraat van het mens-zijn. Want geest en stof zijn aan elkaar gelijk, weerspiegelen elkaar en geven zo de volledige uiting Gods weer. In de mens leeft dan het Al, zoals het buiten hem bestaat. De macht Gods en de macht in de mens zijn dan gelijk, zoals het volmaakte wezen mens aan God gelijk is, behoudens in bron. En de volheid van wezen wordt bereikt door het verheffen tot macht van geest, zowel als stof, beiden gelijk en beide uitdrukken het Zijn in gelijke waarden en afmetingen.

R. Rede. Het vermogen van de mens om aan de hand van zijn menselijk kennen, de menselijke dingen van deze wereld te omschrijven en van elkaar af te leiden. Vaak ook een misleiding,

vooral op het ogenblik, dat men door de rede tracht dingen te verklaren, die als wezen - of verschijnsel - niet voortdurend en volgens stoffelijke wetten in de stof waarneembaar zijn.

S. Stilte. Het wezen Gods, de rust, waarin het spreken zelf is geworden tot een stilzwijgen en het leven zelf is geworden tot absolute aanvaarding. Het ondergaan in het Al, dat gelijktijdig de volledige openbaring van eigen wezen is en de algehele uiting daarvan.

T. Tempel. Tempel van stof gebouwd, waarin de geest zich vertrouwd maakt met het Goddelijke werk. Het wezen van de kosmos, steen na steen tezamen gevoegd tot volmaakt kunstwerk, uit Goddelijk denken geboren. Tempel, waarin elk wezen past op een plaats, die vast is en bestemd, zo in het kennen daarvan de mens één maakt met het werk der Godheid, het Al, dat de tempel is, waarin God Zich aan Zijn schepselen openbaart. Want Gods uiting is een tempel, waarin alleen de waarheid spreekt en het ongekende kenbaar wordt.

U. Dat bent u. Zoekers op het pad, soms niet wetende, waar te gaan en strijdende met zichzelf, maar zoekers, die in het zoeken vol zijn van daad en daarom vol van kracht. Zoekers, die wanhopen soms aan het bereiken, maar toch de mogelijkheid daartoe reeds nu in zich dragen.

V. Vrede. De eenheid, die voorkomt uit een beseffen van het deelgenootschap, dat elk levenswezen heeft met zijn God. De eenheid ook, die tussen ons allen bestaat, omdat wij leven uit dezelfde kracht. Vrede, de alomvattende harmonie, die voortvloeit uit de eenheid in God, van al, wat leven is. Vrede is de stilte in ons hart, die ontstaat, wanneer wij voor een ogenblik onszelf vergeten, maar, zijnde, zelf het Zijn ervaren. Wij komen niet tot de werkelijke vrede zonder....

W. Wil. De wil is de kracht, die het wezen richt. Waar het weten faalt, kan de wil nog redden. Waar de wijsheid faalt, kan de wil haar doen ontstaan. Waar de wil is, stuwt de mens zich voort en in dit gaan vindt hij de leiding van de Goddelijke wil, die zijn wezen in de goede richting zal voeren en tot een bereiking brengen, die hem, zij het uit Licht of duister, eens zal verheffen tot de werkelijke, vredige en ware wereld van vol bewustzijn.

X. Doet mij denken aan het kruis. Een gekanteld kruis, dat viel, omdat de mens het niet wist te hanteren. Het kruis dat de mens niet wil dragen, maar ook een teken van vermenigvuldiging, waar het kruis de band aangeeft tussen factoren, die de mens nog niet beseft, hem makende tot meer als hij op zich ooit zouden kunnen zijn. Is X niet het teken van het samengaan van de vele sferen der geest en de stof, die elkaar versterken en uit zich voortbrengen de volheid van besef, waarin de drievoudige openbaring van waarheid in verschijnselen en innerlijk weten, die wij de Drievuldigheid noemen, mogelijk wordt?

IJ. IJdelheid. De behoefte om meer te lijken, dan je weet te zijn. De gedachte, dat je meer betekent, dan je ooit kunt zijn en het vergeten, dat, al leef je vanuit jezelf, je als Ikheid toch onbelangrijk bent in het Al.

Z. Zegepraal. Op het ogenblik, dat de mens zijn innerlijke waarden laat domineren boven het stoffelijke, op het ogenblik, dat hij door zijn grote vertrouwen het Goddelijke als belangrijker ziet dan alle menselijke rede, behaalt hij een zegepraal. Dan zegeviert in hem de Lichtende kracht en zal het Licht in hem zegevieren over de beperkingen van de stof, zodat hij reeds in de stof de oneindigheden van de geest zal kunnen erkennen. Misschien zal hij, zegevierende over zichzelf, reeds nu de Schepper kunnen erkennen in een zegepraal over alle onvolmaaktheid, die in hem leefde.

Na dit spelletje letters zou ik graag de gevolgtrekkingen uit dit spel trekken.

Wij kunnen alle dingen en begrippen, die stoffelijk of geestelijk bestaan, steeds weer in verband brengen met het oneindige, met God Zelf. Wij zien dan in alle dingen de openbaring van een Goddelijke kracht. Wanneer wij ons tenminste de moeite getroosten steeds weer naar God te zoeken. Zoals dit alfabet heeft aangetoond, kunnen wij overal en altijd weer een band met God vinden, ook al moeten wij soms even zoeken, voor deze band ons duidelijk wordt. Indien wij nu zeggen een pad van inwijding te willen gaan, indien, wij van onszelf bewust willen worden en in onszelf, trap na trap op de ladder der geestelijke bereikingen bestijgend, tot het hoogste willen

gaan, zullen wij toch allereerst wel moeten beginnen het eeuwige in alle dingen te zoeken. Nog belangrijker is het, haast alles, wat wij van het Goddelijke in de wereld erkennen, voor onszelf steeds, wat wij zo leren over de eenvoudige dingen van het leven, ook in de praktijk te brengen.

Kort wil ik overgaan op de esoterische praktijk, die in feite de praktijk van het goede leven is:

Denk nooit, dat je werkelijk belangrijk bent. Dat valt altijd tegen.

Denk nooit, dat je onmisbaar bent. Er zijn méér krachten, dan je je voor kunt stellen, die je beter kunnen vervangen dan je wel zou wensen.

Denk nooit, dat je alles weet. Wie alles denkt te weten, leert niets en wie werkelijk alles weet, is te goed voor het menselijke bestaan.

Streef naar het goede. Denk niet te lang er over na, of het goede nu wel werkelijk goed is, want anders raak je maar in de war.

Vecht met jezelf, wanneer je een fout in jezelf hebt erkend. Begin nooit te vechten voor je hebt uitgemaakt, of je die kracht niet beter voor iets meer positiefs zou kunnen besteden.

Zoek naar zelfkennis, niet door steeds maar weer te trachten te ontleden, wat je nu juist bent, maar door de verschillen op te merken, die bestaan tussen wat je in eigen ogen bent en wat je graag zou willen zijn. Vergelijk die twee steeds weer en streef van het eerste naar het tweede.

God is de basis van alle dingen. Hij is in alle daden en alle wezens, maar hoe God de basis is van onze wereld, ons wezen en onze daden zullen wij pas kunnen ontdekken, wanneer wij beginnen met zelf de handen uit de mouwen te steken.

Deze eenvoudige regels zijn de aandacht waard, want zij kunnen voorkomen, dat u in het zoeken naar de esoterie wordt tot een esotericus, die als volgt omschreven kan worden:

Een mens, die in zichzelf zozeer naar zichzelf zoekt, dat hij vergeet, dat er nog iets anders is dan hijzelf, waardoor hij zelf zichzelf nooit zal kunnen beseffen, waar hij door de zelfzucht van dit zoeken om zichzelf te beseffen en dus steeds, in zichzelf besloten zijnde de grote waarde van het grote Zelf nooit zal kunnen begrijpen, waarin hij als klein Zelf is opgenomen en waaruit zijn Zelf-Zijn kenbaar wordt.

Een waar esotericus behoort te zijn: iemand, die zozeer streeft naar een bescheiden kennis van zichzelf in een aanpassing van dit kleine Ik aan het grote Ik, dat hij erkent als de leidende kracht van de kosmos, dat hij door dit streven naar eenheid zowel zichzelf als zijn God leert begrijpen en in zich de wil van die God geheel leert vervullen.

U ziet, zelfs voor het geven van esoterische lessen ben ik soms te gebruiken.

Reactie: Nederige trots.

Antwoord: Dat zit zo: Wanneer ik kom, lijk ik soms Buziau. Wanneer die opkwam, begonnen de mensen ook al om zijn stomme kop te lachen, vóór hij een mond had opgedaan. Toch heb ik een eerezucht steeds meer te begrijpen, steeds meer te weten, u steeds meer te mogen zeggen en u daardoor steeds meer en beter te mogen helpen. Wanneer ik meen weer iets verder te komen, ben ik daarop zó trots, dat ik degenen, die teveel willen lachen, wel eens langs een omweg tracht te vertellen: "Pas op, want achter de scherts steekt toch ook de diepe ernst".

Goedenavond.

N.B. Bij de weergave van het esoterisch alfabet door onze vriend Henri meenden de bewerkers tussenliggende opmerkingen en grappen weg te moeten laten om het geheel niet te schaden. Het publiek gaf soms eigen woorden voor een bepaalde letter, die ook werden gedefinieerd. Deze willen wij de lezer niet onthouden.

R. Rust: Het afwezig blijven van alles, wat men daad noemt. Hierdoor komt men tot een daad-behoefte die zó kwellend is, dat men, in de rust rusteloos blijvende, in de rust niet de rust kan vinden, die men verlangt en rustig aan het werk gaat.

S. Stof: Voor de geest niet meer dan een huurwoning, die je voor een ogenblik betreft, om haar reeds te verlaten vóór de stoffelijke mens daarvoor klaar meent te zijn.

IJ. IJtunnel: de ergernis van de stad Amsterdam, dat zij nog altijd niet bezit, wat elke kip reeds heeft.

Als aanvulling volgen nog enige definitives, die onze vriend Henri in de loop der tijden heeft gegeven.

Geloof: een innerlijk weten, dat alleen daar, waar geen redelijk weten bestaat, zin heeft. Wie het gelooft zonder na te denken, betaalt zelf de rekening.

Ingewijde: iemand, die esoterisch zóveel van eigen leven en kosmos beseft, dat hij zich aan de draad hiervan ophangt, wanneer hij te lang op aarde blijft.

Medium: telefoonverbinding tussen geest en stof.

Wijze: iemand, die van zijn eigen dwaasheid een voldoende begrip heeft.

Dwaas: iemand, die te allen tijde van eigen wijsheid overtuigd is.

Dokter: iemand, die zegt je te zullen genezen en hoopt, dat het waar is.

Psychiater: iemand, die gek genoeg is om andermans gekkigheid te begrijpen, maar niet gek genoeg om voor gek te gelden.

Motoragent: gelicenseerd verkeersovertreder.

Jeugdliefde: een illusie, die bij later beschouwen meestal een teleurstelling inhoudt.

Naastenliefde: i.p.v. te zeggen: "Het hemd is nader dan de rok", je steeds voor ogen stellen, dat ook een ander recht heeft op een hemd.

Waarheid: een beschouwing zonder leugen, iets, wat op de wereld zelden voorkomt.

Waarheid: iets, wat je anderen graag zegt, maar over jezelf liever niet hoort.

Beleefdheid: een reeks gebruikelijke leugens, waarvan ieder doet, of hij ze gelooft.

Huwelijk: beperkte strijd tussen de seksen, waarbij wapenstilstanden in bed gesloten plegen te worden.

Wereldpolitiek: optocht van oude heren, die om de beurt in hun hemd staan.

Diplomaat: iemand, die met vele woorden niets zegt en anderen met hoffelijke leugens de waarheid weet te zeggen.